

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 445/10
02.12.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући о захтеву за преиспитивање судске одлуке који је поднела П.С.Т. а.д. Б, преко пуномоћника М.Н, адвоката из Б, против пресуде Управног суда III-3 У. 7201/10 (2009) од 15.10.2010. године, уз учешће противне странке Републичке агенције за електронске комуникације, у предмету утврђивања висине накнаде за коришћење радио фреквенције, у нејавној седници већа одржаној дана 02.12.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА пресуда Управног суда III-3 У. 7201/10 (2009) од 15.10.2010. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Републичке агенције за телекомуникације "Рател" број 1-02-416-752/08 од 12.12.2008. године, којим се утврђује П.С.Т. а.д. из Б. висина накнаде за коришћење радио-фреквенције у опсегу 3400-3600MHz за периоде и у износима означеним у диспозитиву тог решења, са обавезом уплате накнаде у року од 30 дана од дана достављања решења и напоменом да неплаћање, односно неблаговремено плаћање утврђеног износа накнаде има за последицу покретање поступка одузимања дозволе за радио-станицу, обрачунавање законом прописане камате, као и покретање поступка извршења судским путем.

У захтеву, поднетом на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, подносилац оспорава законитост побијане пресуде због повреде закона и повреде правила поступка. Указује да је већ испунио обавезу плаћања накнаде за коришћење радио фреквенције и то приликом добијања четири дозволе за радио станицу, које су издали Министарство саобраћаја и телекомуникација Републике Србије и Министарство за капиталне инвестиције Републике Србије на основу тада важећег Закона о системима веза. Наводи да је оспореним решењем и побијаном пресудом повређено уставно начело из члана 197. Устава Републике Србије – забрана повратног дејства закона и других општих аката, јер је тужени орган ретроактивно применио одредбу члана 72. став 4. Закона о телекомуникацијама. Сматра да се наведена одредба закона може применити само у поступцима у којима је тужени орган извршио замену дозволе (лиценца) на основу члана 106. Закона о телекомуникацијама, што није случај са подносиоцем овог захтева, коме није издата дозвола, па нема обавезу плаћања накнаде. Такође, истиче да је суд у побијаној пресуди погрешно применио Закон о републичким административним таксама када је навео да плаћањем административне таксе тужилац није платио накнаду за коришћење радио фреквенције и предлаже да суд уважи захтев и преиначи или укине побијану пресуду.

У одговору на захтев противна странка, Републичка агенција за електронске комуникације, као правни следбеник Републичке агенције за телекомуникације, остаје у свему при наводима истакнутим у одговору на тужбу и предлаже да суд одбије захтев као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према образложењу побијане пресуде, оспорено решење је донето без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Подносилац захтева је основано обавезан на плаћање накнаде за коришћење радио-фреквенције, јер је тужени орган правилно утврдио да су постојеће дозволе за радио-станице на снази и да је тужилац као њихов корисник дужан, сагласно члану 72. став 4, 5. и 6. Закона о телекомуникацијама, да плаћа годишњу накнаду за коришћење радио фреквенције у висини коју одреди Агенција у складу са Правилником, који је у примени од 04.02.2006. године.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева да је Управни суд доношењем пресуде повредио правила поступка од утицаја на решење ствари, јер пресуда

не садржи разлоге о битним чињеницама истицаним у тужби. Наиме, тужилац је у тужби указивао на чињеницу да му тужени орган није издао нову дозволу (лиценцу). У образложењу оспореног решења је наведено да је Агенција у законској обавези да спроведе поступак издавања лиценце за фреквентни опсег 3400-3600MHz, у складу са општим актом министарства надлежног за послове телекомуникација, а док се не стекну законски услови за то може се закључити да су постојеће дозволе за радио-станице на снази и њихов корисник Т. а.д. је у обавези да плаћа годишњу накнаду за коришћење радио-фреквенције. У образложењу побијане пресуде су садржани исти наводи у вези обавезе тужиоца да плаћа наведену годишњу накнаду, са оценом суда да се тужилац неосновано позива на право предвиђено чланом 106. став 3. Закона о телекомуникацијама да му се као имаоцу лиценце изда нова лиценца без јавног надметања. При том, суд не даје разлоге за овакву своју оцену, а погрешно наводи да је тужилац имао лиценцу, јер то ни у тужби ни у образложењу оспореног решења нигде не стоји, будући да је тужилац имао лиценцу за радио-станице, које су издате на основу члана 69. Закона о системима веза. Такође, у образложењу побијане пресуде је наведено да је за дозволе за радио-станице, издате по члану 69. Закона о системима веза, које по свом садржају одговарају дозволама за радио-станице предвиђене чланом 33. став 10. тачка 1. Закона о телекомуникацијама, какву дозволу поседује тужилац, чланом 106. став 6. истог Закона предвиђено да се одредбе става 1-5 тог члана само сходно примењују, што значи да такве дозволе остају на снази, а да су титулари таквих дозвола стечених по раније важећим прописима, у обавези да вршење свог права ускладе са одредбама Закона о телекомуникацијама. Међутим, оспорено решење не садржи овакве наводе и чињеничне закључке, а Управни суд не образлаже на основу чега је заузео изнети став и тако утврдио чињенично стање без расправе, што је у супротности са оспореним решењем и у коме су цитирани ставови 1-4 члана 106. Закона о телекомуникацијама, без позивања на став 6. тог члана и сходну примену, нити је опредељено да дозвола за радио-станицу, издата подносиоцу захтева по члану 69. Закона о системима веза, по свом садржају одговара дозволи за радио-станице из члана 33. став 10. тачка 1. Закона о телекомуникацијама. Увидом у списе предмета је утврђено да одговор на тужбу Републичке агенције за телекомуникације садржи овакво закључивање, али се не може сматрати да је на тај начин утврђен правни статус тужиоца након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, јер се тај статус може утврдити само у решењу, односно његовом образложењу као део чињеничног стања. Према члану 1. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" 46/96), на основу кога је донета побијана пресуда, у управним споровима судови одлучују о законитости аката којима државни органи и предузећа или друге организације које врше јавна овлашћења решавају о правима или обавезама физичких лица, правних лица или других странака у појединачним управним стварима. Сходно наведеној законској одредби, Управни суд цени законитост оспореног решења, у коме не постоји чињенични закључак у вези правне природе стечених дозвола за радио-станице какав је изражен у побијаној пресуди, а који је од битног утицаја на решење ове управне ствари.

Имајући у виду да су чланом 33. Закона о телекомуникацијама прописане врсте дозвола које издаје Агенција а да члан 106. став 2. истог Закона одређује да је имао лиценцу или каквог другог права дужан да у року од годину дана од дана примене овог закона затражи од Агенције издавање нове лиценце (замена лиценце) или одобрења, која ће бити издата сагласно овом закону, Врховни касациони суд налази да је ради законитог одлучивања у овој управној ствари неопходно утврдити правну природу стеченог права подносиоца захтева након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, уз оцену и одредби члана 106. став 6. Закона о телекомуникацијама.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је Управни суд у побијаној пресуди погрешно применио Закон о републичким административним таксама када је навео да плаћањем административне таксе тужилац није платио накнаду за коришћење радио фреквенције, па је нашао да су ти наводи неосновани. Ово стога што је правилно у побијаној пресуди наведено да се плаћање републичке административне таксе по тарифном броју 83 Закона о републичким административним таксама, који регулише искључиво административне таксе, не може поистоветити са плаћањем накнада за коришћење радио-фреквенције које су прописане чланом 72. Закона о телекомуникацијама, а неспорно је у овој управној ствари да уз добијање дозволе ове накнаде по Закону о системима веза нису биле ни предвиђене.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да су побијаном пресудом повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари, па је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09) одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар

Председник већа - судија

Гордана Богдановић,с.р.

Снежана Живковић,с.р.